

Nummer 2 | 2014 | 161. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

2

baptist.dk

Lede – mig?

Stor interesse for Baptisternes Skoler

Skolen i Tølløse blev bygget for 85 år siden. Som for de fleste 85-årige er skolens liv fyldt af fantastiske historier og spændende forandringer.

[ ] Birk Christensen

[ ] Michael Mikkelsen

Fra engang at have været Baptisternes Skoler med ejerskabet udtrykt i navnet er skolen nu en selvejende institution, der har rødder, tro og værdigrundlag fælles med BaptistKirken. Skolens officielle navn har i 10 år været: Tølløse Privat- og Efter-skole, Baptisternes Skoler.

En selvfølge – også for de lokale

Set med menighedernes øjne var skolen oprindelig først og fremmest præsteskole og højskole. Det var slet ikke til diskussion, at det var her unge baptister tog på højskole. Skolen havde dermed også fælles liv med alle baptistmenigheder i Danmark. Højskolen var stedet, hvor de unge mødte andre unge baptister, og hvor mange fandt deres ægtefælle.

Set med lokale øjne i Tølløse og omegn var skolen først og fremmest en velanskrevet eksamensskole, hvor man kunne få den eksamen, der skulle bringe én videre i livet. Lokalt var det en af de få muligheder for skolegang udover 7. klassetrin.

Tilsammen var det en skole, der vægtede elevernes faglige og personlige udvikling lige højt. Solid undervisning fra fagligt dygtige lærere med kristne holdninger og værdier og en hverdag, som afspejlede disse værdier.

Fællesskabet er forandret

Beskrivelsen af skolens pædagogiske og kristne værdisæt, som det var dengang, er lige så præcis en beskrivelse af skolen i dag. Vi har dygtige lærere, og flertallet er fra baptistisk eller anden kirkelig baggrund. Eleverne mødes hver morgen til morgensang, vi har skolegudstjeneste fire gange om året osv.

Desværre er skolen ikke længere stedet, hvor unge baptister mødes. Dermed bliver de gode erfaringer med skolen stadig færre i menighederne, hvilket igen betyder, at opfattelsen af skolen som en del af fællesskabet i Baptistkirken langsomt, men sikkert forsvinder. Dette skyldes ikke så meget, at skolen har forandret sig. Snarere skyldes det, at baptistbørn i dag tager på andre efterskoler med et anderledes spirituelt liv, end det findes i Tølløse.

Til gengæld har vi så muligheden for at være kristen skole for rigtig mange elever,

» Den baptistiske profil med tydelige værdier, der afspejler sig i hverdagen, er væsentlig for mange. «

som ikke kender hverken baptister eller ret meget til kristendom, inden de kommer på skolen.

Stærk fremtid forude

Vi har det privilegium, at søgningen til skolen er meget stor. Privatskolen er dagskole med 10 klasser fra 7. til 10. klasse, i alt 240 elever. Eleverne kommer fra lokalområdet. Der er gode ventelister, og de 72 nye elever til næste års 7. klasser er for længst optaget.

Efterskolen har plads til 144 elever i fire 10. klasser og to 9. klasser. De senere år har vi kunnet melde optaget i god tid før skolestart. Holdene 2014/15 var på plads i dec. 2013, og optag til 2015/16 er godt i gang.

Efterskoleeleverne kommer hovedsageligt fra Sjælland og København. De tiltrækkes af skolens profil med linjerne musik, dans/teater og idræt. Skolens kultur- og værdigrundlag spiller en stor rolle for, at elever og forældre vælger skolen. Den baptistiske profil med tydelige værdier, der afspejler sig i hverdagen – med respekt for, at hvert enkelt menneske skal vælge sit liv og sin tro – er væsentlig for mange.

Vi lægger vægt på at være en rummelig skole med plads til og med gensidig respekt for forskellene eleverne imellem. Det er vigtigt for os at være en faglig god skole og lige så vigtigt ikke at være eliteskole. Derfor er der helt bevidst ingen faglig udvælgelse af elever. Skolen påtager sig et stort inklusionsarbejde, så alle elever får mulighed for positive forandringer både

» Desværre er skolen ikke længere stedet, hvor unge baptister mødes. «

Skolen set fra oven.

fagligt og personligt. De fleste elever på begge skoleafdelinger er resursestærke elever fra resursestærke hjem. Derfor får elever med svagere resurser et løft både fagligt og menneskeligt.

Skolen er i god udvikling, og så langt øjet rækker, er mulighederne gode for at være en attraktiv skole om både 5, 10 og 25 år. Skolens liv kan følges på www.tpoe.dk.

Indhold

Lede – mig?

2 Stor interesse for Baptisternes Skoler

– om den 85-årige skole i Tølløse

5 Lad os nu lede(s)

– leder

6 Vælger vi ledere, har vi også valgt at lade os lede

– påstand fra Flemming Mølhede

9 Portræt af stævnechefen

– Ulla Kusk fra Roskilde

12 Før mig, følg mig eller flyt dig

– refleksioner om ledelse

14 Politisk engagement

– Anders Broholm Andersen

16 Hvad vil det sige at være menighed?

– Ole Lundegaard prøver at svare

19 Mission som drivkraft

– to menighedsrådsformænd inspirerer hinanden

22 Valg af ledelse

– hvordan gøres det i menighederne?

24 Tjeneste og ledelse

– overvejelser fra Bethelkirken i Aalborg

26 Gudstjenesten

– sammenhæng

Forsiden

[📷] Flickr

27 Glimt fra Hjørring

27 Navne

28 Politiker-lede

– hvorfor er vi trætte af politikerne?

30 Den ultimative menighedsledelse

– hvordan ledelse?

32 Om mission – igen

– artikelseerie i anledning af BaptistKirkens 175 års jubilæum

34 Jeg troede aldrig, jeg skulle besøge Chin

– en rejseberetning fra Myanmar

36 Ledelse – mig?

– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør

tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk

Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk

Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:

Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.400

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idémateriale: Artikel-forslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 3: 23. maj. Deadline 17. marts.

Nr. 4: 11. juli. Deadline 12. maj

Nr. 5: 5. september. Deadline 23. juni.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales

på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Lad os nu lede(s)

Uden ledelse går det ikke. I naturen oplever vi, at fugle, som flyver i flok, organiserer sig i en bestemt formation. I arbejdslivet, hvor flere skal fungere sammen, er det umuligt, hvis individualismen hersker. I samfundslivet, både det verdslige og kirkelige, er ledelse et stadigt vigtigere emne.

[≡] Else Skov Villadsen

[📷] Flickr

Ledelse er nødvendig, men hvordan man leder og lader sig lede – det er ofte til diskussion. Der er mange dilemmaer, også i menighedens sammenhæng:

- stærk leder eller demokratisk leder?
- medledelse eller passivt følgeskab?
- skal kulturen tilpasses ledelsen eller omvendt?

At lede alene er en umulighed

Selv de dygtigste ledere har brug for hjælp fra dem, som de er ledere for. Den ledelse,

som viser omsorg for alle i fællesskabet, og som evner at give andre gode oplevelser af ansvar, løser sin opgave lettere.

Ved at lede læres det også, hvordan man ledes, og hvor vigtigt det er, at alle har samme mål, og at der er gensidig tillid mellem dem, der skal ledes, og dem, der leder.

»Man kan udrette hvad som helst her i livet, forudsat at man ikke bekymrer sig om, hvem der får æren for det«. Sådan citeres baptisten, præsident Harry S. Truman. Det er store ord, der peger på, at ydmyghed hører med til lederskab.

Ledelse indebærer magt

Det er både positivt og negativt. Positivt, når magten styres af indlevelse og tjenersind overfor ansvaret, men negativt, når den er selvhævdende.

Ansvar både gives og modtages, og i begge situationer hænger det uløseligt sammen med tillid.

Jesus havde tillid til sine disciple, da han sagde: »Gå derfor hen

og gør alle folkeslag til mine disciple«. ¹ De fik ansvaret for at give evangeliet videre, men inden da havde han undervist dem i ydmyghed, kærlighed og tilgivelse.

Vil vi lede og lade os lede?

Vil vi tage ansvaret på os og både tage imod tillid og vise tillid til andre?

Hvordan opdrager vi den næste generation til ledelse? Hvilket eksempel ser dine børn i dit liv? At ledelse hænger sammen med lidelse – eller at det er en lidenskab?

1) Mattæus-evangeliet, kap. 28, vers 19

**Vælger vi
ledere,
har vi
også valgt
at lade os
lede**

Sådan lyder påstanden fra
Flemming Mølhede, ledende præst
ved København Vineyard.

[☰] Flemming Mølhede
[📷] Private

Du er vokset op i en baptistisk tradition, hvor ledelse ofte er noget kollektivt, og beslutninger tages på menighedsmødet. Hvad har du taget med dig herfra i din tjeneste i Vineyard?

Jeg efterstræber en ledelsesmodel, som i udgangspunktet er baseret på, at Gud kalder én ansvarlig leder, som bemyndiges med den lokale kirkes tillid til at sætte kirkens kurs og tage ledelsesmæssige beslutninger – naturligvis i et sundt samarbejde med et udpeget lederteam. Samtidig har den lokale kirke et kollektivt ansvar for ikke at lade sig lede i forkert retning. Jeg tror mere på konsensus-ledelse end på demokratisk afstemning. Mine erindringer om demokratiske afstemninger om alt fra indkøb af støvsuger til valg af præst har kun bidraget til, hvordan en kirke ikke bør ledes.

Hvad tænker du om det foreningsdemokrati, som mange baptistmenigheder praktiserer?

Demokrati handler for mig mere om livssyn og holdninger end om styreform i den lokale kirke. Men har kirken en demokratisk valgt ledelse, er det helt afgørende for kirkens vækst, at de, der vælges, også

» Det gør ondt at lade sig forandre, ligesom vækst giver vokseværk. «

får det fulde mandat til at lede. Vælger vi ledere, har vi også valgt at lade os lede. Det første er let, det sidste svært.

I det profane arbejdsliv har vi principielt ikke noget imod dette, men når vi kommer i kirke, kan vi nemt reducere demokratiet til en kolonihaveforeningsagtig rundkreds-pædagogik.

Mener man, en kirke bør ledes, er det for mig at se afgørende at svare enkelt og klart på dette spørgsmål: »Er præsten også vores leder?« Hvis ikke, så gør lederen til præsten!

Vi er i en ledelseskriser i BaptistKirken. Hvad er dit råd til kirken – og til menighederne?

Først når vi vælger at give vores ledere mandat til virkelig at lede og ikke kun opretholde eksisterende og livløse strukturer, kan forandringerne ske.

Mange kirker undrer sig over den stigende mangel på præster. Dette rekrutteringssvigt er kun dårligt afhjulpet af lange stillingsannoncer med tårnhøje forventninger. Når efterfølgende reaktioner udebliver, spørger vi naturligvis – og lidt måbende: »Hvorfor vil ingen længere være præst?« Svaret er måske mere indlysende for nogle end for andre.

Men hvem har modet til at bevæge sig ud i den vanskelige opgave, med mindre de rette forudsætninger tilvejebringes? Forudsætningerne, for at vi kan rekruttere det allerede eksisterende lederpotentiale

→ i kirkerne, hænger nemlig sammen med kirkens egen forandringsvillighed. Forandringsvillighedens »muskel« er desværre plaget af gigt i mange kirker. Det gør ondt at lade sig forandre, ligesom vækst giver vokseværk.

Både nye og mere erfarne dynamiske ledere vælger derfor ofte at få afløb for deres potentiale og udrustning i helt andre sammenhænge. Vil vi gøre os håb om at få arbejdere nok til høsten, bliver vi derfor nødt til at sige til både nye og gamle ledere: »Kom og led os!«

I stedet for at stille alt for store forventninger til lederen og rose hende i prisværdige vendinger skulle vi måske hellere skrue forventningerne lidt ned, og så bruge energien på at lade os forandre og omstrukturere. Spar på forelskelsen og lad i stedet den langsigtede kærlighed – præget af realistisk selvindsigt – frembringe de nødvendige ofre for, at forandringer kan ske.

Hvordan opretholdes tilliden til en ledelse, som indimellem tager vidtrækkende, upopulære beslutninger?

Tillid er noget, man har eller ikke har. Tillid er et valg. For mig handler tillid om et samspil mellem fortid, nutid og fremtid. Tilliden styrkes af fortidens fortjenester, den vælges i nuet, men den behøver ikke kende fremtiden. En leders historik bør derfor betyde utrolig meget for en kirkes tillid: »Har hun tidligere taget de rigtige beslutninger? Har det båret frugt? Var det dét værd?«

Hvordan bør ledere vælges, og hvor længe skal de virke?

Det afgørende er, at ledere indsættes med et klart defineret mandat.

Der gives ikke kun ét svar på, hvor længe ledere bør sidde. Ligeså lidt som der kun skulle findes én sand ledelsesstruktur for den lokale kirke. Vi bør lede, så længe vi gives mulighed, nåde og styrke. Gud fortryder ikke sit kald, og hvorfor skulle vi?

Derfor handler det heller ikke om at udskifte et velfungerende lederteam, men at forny og udvikle det. Min og mange andres erfaringer er, at vækst netop forudsætter ledelsesmæssig kontinuitet. Igennem 16 år som ledende præst i København Vine-

yard har det været min hensigt at blive ved med at lede kirken igennem de forskellige vækstfaser så langt, som Gud giver mig nåde dertil.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at jeg er Gud dybt taknemmelig for min baggrund i BaptistKirken. For min familie er det en historie, der strækker sig over 5 generationer. For min kone, Anne, en historie om at komme til tro. For mig en historie om inkluderende familie. Guds fred.

» Gud kalder én ansvarlig leder, som bemyndiges med den lokale kirkes tillid ... «

A portrait of Flemming Mølhede, a man with short hair and a slight smile, wearing a dark blue t-shirt over a white undershirt. He is positioned in front of a dark background with green foliage.

Københavns Vineyard tæller 550 mennesker, begyndte sit virke i 1997. Flemming Mølhede er uddannet på Baptistkirkens Teologiske Seminarium 1987-90, gift med Anne og har fire børn. Se www.kbh-vineyard.dk

Portræt af stævnechefen

Hvem er det menneske, der siger ja til at være chef for sommerstævnet på Lindene og formand for koordinationsudvalget – en post der kræver sin kvinde, for opgaven kan ikke klares med venstre hånd?

[≡] Pia Duebjerg Andersen

[📷] Kurt Bøgsted

Ulla Kusk er 58 år og gift med Herman. Begge er medlemmer af Roskilde Baptistkirke, hvor Ulla er næstformand for menighedsrådet. En post, som hun er på vej til at slippe, så nye og unge kræfter kan komme til. Ulla er uddannet sygeplejerske og MPA¹, og hun arbejder til daglig som sundheds- og omsorgschef i Dragør Kommune. Desuden er hun medlem af hovedbestyrelsen for Kristelig Fagbevægelse.

Er du en ildsjæl?

Tja, det siger mange mennesker – i øvrigt også min mand. Jeg har selvfølgelig også gang i mange ting: Stævnechef, prædiker, er leder i kirken og har lederjob i det daglige. En ildsjæl er tro mod sine værdier, handler i overensstemmelse dermed og brænder for en sag. For mig er sagen at dele evangeliet om Jesus. Det synes jeg, at jeg gør – så ja, jeg er vel nok en ildsjæl.

Jeg voksede op i pinsekirken i Blåhøj i Midtjylland. Vi havde en fantastisk præst, som direkte sagde til os unge piger og kvin-

der, at vi skulle tro på os selv! Gud havde store planer også med os. Dengang var det ikke så almindeligt i kirkerne, at piger blev opfordret til at have ambitioner, men det lå vores præst på sinde. Vi skulle ikke »kun« føle, at vores vigtigste opgave var at passe hjemmet, men have ambitioner og tage ledelse og ansvar. Det har betydet meget for mig at blive motiveret på den måde. Man kan måske grine af det i dag, men dengang var det lidt kontroversielt.

1) Master of Public Administration: universitetsuddannelse i offentlig administration

» Det er meget vigtigt for mig, at der er kvalitet i det arbejde, vi laver i kirken. «

I baptistkirken vil man altid gerne vide, hvor folk kommer fra, hvem forældrene er osv. Nogle oplever det meget ekskluderende; gør du også det?

Jeg har ikke følt det ekskluderende. I min familie er vi ret bredt økumenisk funderet. Jeg er vokset op i en pinsekirke, var spejder hos Missionsforbundet og holdt friluftsmøder med apostolerne! Mine søskende er i dag også spredt rundt i det kirkelige landskab. Jeg selv er medlem af Roskilde Baptistkirke, for her var min mand. Det var naturligt for mig at flytte hertil, og jeg befinder mig utrolig godt. Der er godt fællesskab, aktiv tilgang til det at være kirke og god forkyndelse. Jeg ser hverken mig selv som »baptist« eller »pinsemand«, men først og fremmest som en kristen.

Før jeg kom til baptistkirken, havde jeg derfor ikke tænkt så meget over, hvilken kirke jeg tilhørte. Men jeg ved, at det er rigtig vigtigt for mange baptister. Mens jeg voksede op, hørte vi ofte om, hvordan baptister gik forrest i kampen for at få lov til at undlade barnedåb og i stedet gennemføre dåb, når man var gammel nok til at tage stilling til dåben. Det har alle vi andre nydt godt af og er taknemmelige for.

» Jeg ser hverken mig selv som »baptist« eller »pinsemand«, men først og fremmest som en kristen. «

Jeg blev engang spurgt om min dåb, og den kan jeg selvfølgelig godt huske. Det var da en stor dag, men jeg husker tydeligere den dag, hvor jeg besluttede mig for at være en rigtig kristen. Jeg var ni år og var på søndagsskoleudflugt. Jeg følte, at jeg skulle gå til forbøn, men pludselig kom vores leder og sagde, at vi skulle hjem. Jeg blev helt fortvivlet, for jeg havde jo ikke fået sagt ja til Jesus, så jeg sagde, at jeg skulle på toiletet. Og så sad jeg derude og bad – og sagde: »Jesus, jeg vil følge dig!« Den dag er stadig en vigtig dag for mig.

Sommerstævnet er et vigtigt aktiv i begge kirker, og det er et stort ansvar at stå i spidsen. Det er måske øretævernes holdeplads, for alle har en holdning til og om det. Hvad fik dig til at sige ja til den opgave?

Det var ledelsen for Missionsforbundet, der spurgte, om det var noget for mig. Og jeg må indrømme, at det var meget svært at holde fingrene væk. Det er så spændende at få lov til at lave stævne. Det skal favne bredt og være både sommerstævne og sommerferie. Det skal være stedet, hvor vi mødes og indbyder til fælles vandring med Jesus.

Tænk du over, at vi som kirke på stævnet også skal diskutere, i hvilken retning vi skal gå?

Det har jeg heldigvis kloge mennesker til at tage sig af. Der sidder en gruppe, der planlægger indholdet af stævnet. Min opgave er

» Vi må forstå, at budskabet skal forblive det samme, men kirken skal passe til nutiden. «

»bare« at få arrangementet til at køre. Det er vigtigt for mig, at der er kvalitet i det arbejde, vi laver i kirken. Allerhelst højere kvalitet end det, vi ellers kan fylde vores tid med.

Jeg har stor respekt for gamle traditioner, og det, der skabte grundlaget for vores liv i dag, men vi skal også gøre op med det, vi plejer. Hvis BaptistKirken skal leve og vokse, så må vi ryste os fri af nogle af de gamle traditioner. Vi må være parate til at forny kirken og forstå, at budskabet skal forblive det samme, men kirken skal passe til nutiden. Mange menigheder er stivnede i traditioner og normer, som kun passer til den ældste generation. Og så forventer vi, at unge synes om at komme der! Vi gamle må huske, hvad målet er: At vinde flere for Kristus. Det gør vi ikke ved at indrette kirken, så den kun er for dem, der har været kristne i generationer.

Og så må vi formidle hverdagskristendom – teologi, der har sammenhæng med hverdagslivet for alle.

Sommerstævnet, der er en fælles konference for Missionsforbundet og BaptistKirken, finder sted 20.-26. juli 2014 på Efterskolen Lindenvang ved Roskilde Fjord. Se www.sommerstævne.dk.

Før mig, følg mig, eller flyt dig!

›Vil du være generalist eller specialist?‹
Først forstod jeg ikke spørgsmålet, som faldt for mange år siden i en samtale med Stig, som var vicedirektør i en virksomhed, som senere blev min arbejdsplads i fire gode år. Meningen var ellers god nok. Jeg befandt mig på et tidspunkt i mit arbejdsliv, hvor jeg skulle vælge, om jeg ville forfølge en lederkarriere eller dygtiggøre mig som ›håndværker‹.

[≡] Jacob Anhøj

[📷] Flickr

Måske ville jeg have egnet mig som leder. Jeg har i hvert fald altid haft svært ved ikke at blande mig, når beslutninger skulle tages. Problemet er bare, at jeg elsker mit håndværk og hader møder – en uheldig kombination for den, som vil lede.

Generalist eller specialist

For nogen tid siden spurgte jeg Charlotte, som er en dygtig leder af en stor arbejdsplads med flere hundrede medarbejdere, hvorfor hun valgte at blive leder, når jeg vidste, at hun har det på samme måde med møder og håndværk som jeg. Svaret faldt prompte: ›Det nytter ikke, at jeg er dygtig til mit håndværk, hvis mine ledere træffer dårlige beslutninger, som forhindrer mig i at udføre mit håndværk tilfredsstillende‹. Charlotte valgte at blive leder for at kunne træffe gode beslutninger, som giver hendes medarbejdere mulighed for at gøre deres bedste.

1) Frit efter George S. Patton

» Hvilken luksus at have en leder, som slet ikke ønsker at være leder, men er det, fordi hun er den bedste til opgaven. «

Hvilken luksus at have en leder, som slet ikke ønsker at være leder, men er det, fordi hun er den bedste til opgaven. Det minder mig om en ordveksling, jeg overhørte for et par år siden mellem en præst og et menighedsmedlem. Det handlede om en menighedsleder: »Jeg forstår ikke, hvordan han er blevet leder. Han er jo slet ikke interesseret i at bestemme«, sagde medlemmet. »Netop derfor er han den rette«, svarede præsten.

Lederskab og følgeskab

Interessant! Her gik jeg rundt og troede, at lederens vigtigste opgaver var at bestemme, hvad andre skulle tænke, tro og gøre – og så fremhæver præsten en leder, som ikke vil bestemme. Man kunne selvfølgelig i et ondt øjeblik mistænke præsten for at ville styrke sin egen magtposition ved at have en svag menighedsledelse til ikke at blande sig i sine interesser. Men sådan hang det i dette tilfælde ikke sammen. Det handlede snarere om lederskab og følgeskab.

Begrebet følgeskab er det nye sort inden for ledelsesteori. Lederskab er noget, man tager. Følgeskab er noget, man får. Og uden følgeskab bliver rejsen mod målet

ensom og lang, hvis man overhovedet er så heldig at nå frem. Den gode leder forstår at skaffe sig følgeskab. Det gode følgeskab består af positivt kritiske og selvstændige personer, som deler lederens drømme og visioner og bidrager med hver deres talent til at nå målet. Eller som krigsgeneralen George S. Patton udtrykte det: »Fortæl aldrig mennesker, hvordan de skal løse en opgave. Fortæl dem, hvad de skal opnå, og deres opfindsomhed vil overraske dig«.

Den fødte efterfølger

Hvad jeg ikke ved om lederskab, ved jeg til gengæld om følgeskab. Jeg er den fødte efterfølger og har mange års erfaring med både god og dårlig ledelse. Jeg er ikke i tvivl om, hvem jeg gerne vil følge. Der er fx stort minus til lederen, som forkastede en kollegas opgaveaflevering med begrundelsen: »Du bliver nødt til at lave den om, for jeg har ændret mening, siden jeg i går gav dig opgaven«. Omvendt er der plus til førnævnte Stig, som sagde til sine medarbejdere, at når dagens opgaver var løst, skulle de ikke bryde sig om for syns skyld at sidde og hænge på kontoret til kl. 16: »Hold dog fri. Der skal nok blive brug for ekstra timer på et andet tidspunkt!«

Den leder, jeg vil følge, taler til min hjerne og mit hjerte og udstråler troværdighed og håb om noget bedre, som jeg får lyst til at være med til at få til at ske. Den gode leder blander sig ikke i, hvordan jeg løser mine opgaver, men kender mine metoder og anerkender mine styrker og svagheder.

Hmm – det minder mig om en lederstil, jeg har læst om et andet sted!

» Lederskab er noget, man tager. Følgeskab er noget, man får. «

Politisk engagement

Jeg er meget tilhænger af at skille politik og religion ad – det er faktisk rigtig vigtigt for mig. Tro er en personlig sag. Men det er klart, at mit menneskesyn er kristent, og det er en del af mig som person. Det præger selvfølgelig den måde, jeg tænker på, og de holdninger, jeg har.

[≡] Anders Broholm Andersen

[🔒] Private

Politik bliver en del af livet, når man vokser op med, at det er naturligt at engagere sig og tage ansvar for det, der betyder noget. Sådan var og er det i min familie. Det gjaldt i skolen, i lokalsamfundet, i menigheden og i ens eget liv. Måske symptomatisk fik jeg af mine forældre medlemskort til Venstres Ungdom i 14-års fødselsdagsgave, for ›nu skulle jeg snakke politik med nogle andre«. I gymnasietiden gik megen fritid med politiske møder rundt

i landet. I ungdomspolitik handlede det om lige dele socialt samvær, organisatorisk aktivitet og politisk snak til sent ud på natten.

Bagest først

I 2005 stillede jeg op til regionsråd og byråd og blev valgt begge steder. Nu var det tid til at veksle ungdomspolitik med realpolitik. Som 21-årig var jeg nu med til at træffe reelle beslutninger om, hvor sygehuse, skoler, hospice, uddannelser mv. skulle placeres. De første år sad jeg ›på bageste række«. Det var rart, at der var erfarne, som kunne styre slagets gang, og som gjorde

det lettere at finde ud af arbejdsgange i den politiske arena. Sådan er det jo med alt. Man skal starte et sted, og så kommer indsigt og erfaring efterhånden.

Vilje til at gå foran

Når man gerne vil søge indflydelse, er man også nødt til at gå foran. Indflydelsen består i at være med til at sætte dagsordenen, og den sættes som udgangspunkt af ledelsen. Derfor var det også en spændende opgave, jeg fik efter byrådsvalget i 2009 som gruppeformand og formand for sundhedsudvalget. Det er et privilegium at arbej-

» Det er ledelsen, som sætter dagsordenen. «

de med sundhedsområdet, og med erfaring og øget indsigt bliver det lettere at se nye udviklingsmuligheder. Det er så positivt et område, hvilket måske virker paradoksalt, da det jo også handler om sygdom. Men positivt, fordi det handler om at gøre folk raske, give bedre livskvalitet og resurser til igen at tage ledelsen i eget liv efter sygdom. Det giver stor mening at sætte politisk målsætning for sådan et område!

At sige nej

Menneskeligt hensyn er vigtigt. Som politiker må man altid huske på, at når man træffer en beslutning, der måske umiddelbart gavner nogen, så vil det typisk gå ud over nogle andre. Det er svært, når man

står med enkelttilfælde, hvor man gerne vil gøre noget godt for netop denne person eller familie. Som politisk leder er man nødt til at bevare overblikket. Men derfor kan man godt behandle personer ordentligt. Et nej kan leveres på mange måder.

Det kan være nødvendigt at sige fra, når omverdenen nogle gange glemmer, at politikere også er mennesker. Når man er blevet »svinet til« i forbindelse med en skolelukning eller ændrede økonomiske prioriteringer, kræver det nogle gange en dyb indånding, inden man igen synes, det politiske arbejde er sjovt.

Klasserumsledelse

I dag er alle – også en 16-årig – en slags leder i eget liv, og ingen skal bestemme, hvad man skal gøre. Det kender jeg fra mit arbejde som gymnasielærer. I gymnasieverdenen er et stort mantra »klasserumsledelse«. Det

nødvendiggør klare krav og forventninger til eleverne, og det er min oplevelse, at de unge tager godt imod den tilgang.

Mit arbejde giver masser af energi. Det er utroligt givende at undervise unge og se, hvordan de udvikler sig både socialt og fagligt. Måske lyder det »gammelklogt«, men det er fantastisk at kunne lede andre på vej i den rigtige retning. Den energi kan bruges, når den politiske verden nogle gange kan virke drænende. Respekten for politikere kan nogle gange være på et meget lille sted – det er knapt så slemt for gymnasielæreren. Endnu.

At tage ledelsen i sit eget liv

Dette er vigtigt. Men det er også en vigtig erkendelse, at der er mange facetter i livet, hvor vi ikke selv har det sidste ord. I en verden fyldt med krav synes jeg, at det er rart at tænke på – det giver en god ro.

Fakta | Anders Broholm Andersen

- Født 1984
- Byrådsmedlem i Frederikshavn fra 2006
- Regionsrådsmedlem 2006-2009
- Folketingskandidat (V)
- Gymnasielærer: Innovation, historie, samfundsfag
- Medlem af Frederikshavn Baptistmenighed.

» Et nej kan leveres på mange måder. «

Hvad vil det sige at være menighed?

Den kristne kirke har altid diskuteret, hvad det vil sige at være menighed, men der hersker stor rådvildhed over diskussionen i dag. I denne artikel vil jeg pege på et par af kirkens kendetegn, som jeg finder særligt vigtige at fremhæve og nytænke i dag.

[≡] Ole Lundegaard

[📷] Flickr

Mange har oplevet det gode ved at være del af en menighed. Bl.a. at få lov at bidrage med det, man kan, og opleve sig accepteret som den, man er. Men mange har desværre også oplevet det modsatte. Menighedsfællesskaber kan ind imellem gå til i smålighed, selvglæde og indspisthed. At være menighed er i dag den samme opgave som altid, men mere end nogensinde før er der brug for, at menigheder ser kritisk på deres egen kultur og søger at blive reelle fællesskaber, hvor den enkelte – uanset alder, udseende, uddannelse, smag – kan finde et meningsfuldt samliv med andre om liv og tro.

De helliges samfund?

Wilfred Stinissen¹ sagde i en af sine sidste samtaler, at han troede, at hellighed i dag

betyder noget andet end tidligere. En hellig person, en helgen, er ikke én, der er fejlfri og har begået noget heroisk, men den, der erkender sin egen svaghed. En menighed består ikke af mennesker, der er overbevi- ste om deres egen (eller kirkens) godhed, men om deres egen svaghed. Så langt Stinissen. Hvis vi forstår menighed på den måde, kan det være, at vi rent faktisk har noget at byde på i en tid, hvor vi alle pres- ses og plages af præstationskrav og ureali- stiske forventninger til egen perfektion. En kirke som et sted, hvor man er sikker på at finde nåde, når man fejler – se dét vil være en kirke til tiden.

Medlem eller medvandrer?

Dåben har altid været central både for barnedøbende og for os, der døber på be- kendelse af tro. Dåben har været forkyndt som »vejen ind«, som øjeblikket hvor man

bliver »medlem« af menigheden. Vi har talt medlemmer og haft struktur som en for- ening. Fred med det. Men der er brug for, at vi skifter fokus fra at forstå os selv som medlemmer i en foreningsagtig størrelse til at være medvandrere.

Når vi lægger vægt på medlemsbegre- bet, fokuserer vi som regel på, hvilken sta- tus en person har: Er han eller hun medlem eller ikke-medlem, indenfor eller udenfor? Hvis vi skal tage Jesus alvorligt, bør fokus ikke være så meget på indenfor eller uden- for, men på vejen, vi skal gå sammen. Vi er menighed, når vi hjælper hinanden og enhver, der har lyst at følges med os, til at gå ad Jesus' vej.

Grænsesprængende?

Jesus' og apostlenes forkyndelse udfordrede mange grænser på deres tid. Jesus udfor- drede kraftigt grænserne mellem de såkaldt →

1) Karmelittermunk og forfatter, der døde i efteråret 2013

» En kirke som et sted,
hvor man er sikker på at
finde nåde, når man fejler
– se dét vil være en kirke til
tiden. «

Hvad vil det sige at være menighed?

→ »rene« og »urene« i det jødiske samfund. I fællesskabet inkluderede han dem, som andre dømte ude pga. etnicitet, social placering, moralsk omdømme og religiøs status. Paulus lagde – med sine ord om, at i Kristus »kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde« – kimen til senere tiders opgør med sexismen, slaveri og racisme.

I menighedsfællesskaber i en globaliseret verden er de adskillende faktorer ikke længere race, sprog og hudfarve, men alder, kultur og smag. Det store spørgsmål for os er ikke, om man kan være en kirke af både hvide og sorte, men om man kan være en kirke af både unge og gamle. Om man kan overskride de massive kulturelle forskelle, der er mellem aldersgrupper og kulturelle og åndelige forskelle i fx musik-kultur. Det hører til at være menighed i dag, at vi tør udfordre den gældende kultur, uanset hvor den skaber ufred, splittelse og fremmedgørelse.

Hvad vil det sige at være menighed i dag?

Det er egentlig interessant, at vi synes, det er blevet så svært at være menighed, at vi er nødt til at spørge sådan. Svaret er selvfølgelig, at det er det heller ikke – altså blevet svært. Problemet er *ikke*, at vi ikke ved, hvad det vil sige at være menighed.

» Det hører til at være menighed i dag, at vi tør udfordre den gældende kultur. «

Problemet er, at vi helst vil undgå at være det på den måde, Jesus lærer os.

Og hvorfor er det pludselig blevet så afgørende at tale om ledelse, som det har været i de seneste 20 år? Er det evindelige råb efter ledelse måske bare en dårlig undskyldning for at undgå at gøre det, vi udmærket ved, vi skal? Selvfølgelig er ledelse vigtig. Det er indlysende. Men jeg vil påstå, at vores problem ikke er manglende ledelse, men manglende vilje. Vi står og klynker som en flok får, der foregiver ikke at vide, hvilken vej de skal gå. Men vi ved da udmærket, hvilken vej vi skal følge!

- Det kræver ingen ledelse at elske sin næste.
- Det kræver ingen ledelse at tilgive sin næste.
- Det kræver ingen særlig form for ledelse at øve omsorg for hinanden, at dele troen med dem, vi møder, at stifte fred, hvor der er ufred, og at være gavmild og mild.

Det kræver ikke ledelse, at du og jeg vil gå den vej, Jesus kalder os til. Om vi vil det eller ej, afgør om vi er Kristus' menighed i dag eller slet og ret religiøse foreninger. Vores rådvildhed stilnes ikke af flere ledelseskurser eller bibeltimer om, hvad det vil sige at være menighed, men af din og min vilje til at følges ad på den vej, Jesus viser os. Vil du det?

Mission som drivkraft

Bodil Fodgaard og Jan Johannsen er to travle mennesker, menighedsrådsformænd for hver sin frikirke i hver sin ende af landet og hver sit kirkesamfund: Missionsforbundet i Thisted og Baptistkirken i Roskilde. De har måske set hinanden på Lindenberg sidste år, men nu mødtes de på Skype.

[☰] Lone Møller-Hansen

[🔒] Private

Det viser sig hurtigt, at der er flere ligheder end forskelle. Det, der driver dem begge, er ønsket om, at deres kirke skal gøre en forskel i deres by. De har begge været aktive i deres menighed siden

barnsben og har nu været menighedsrådsformænd i mange år. De har begge ledt deres menigheder i en forandringsproces, og begge siger: »Det er ikke slut!«

Pudsigt nok viser det sig, at begge menigheder netop er startet på *KirkePlanterNet* (KPN), en toårig proces med menighedsudvikling ud fra Aarhus Valgmenighed.

Dåb i Roskilde Baptistkirke.

Knækkede kurven

Bodil fortæller om sit kald: »Dagen efter jeg var blevet valgt som menighedsrådsformand, fik jeg en profeti, som er kommet til at betyde meget for mig, og som fik betydning for menighedens vision om, at vi skulle være fyrtårn i byen. Kirkens logo er blevet et kors, som samtidig er et fyrtårn.

Jan spørger interesseret: »Er det profetiske gennemgående i jeres kirke?«

»Ja, vi søgte det«, svarer hun. »Vi havde erkendt, at »her« kunne vi ikke blive. Vi skulle videre, være missionale. Vi har deltaget i Willow Creek lederkonferencerne.«

Svend Ryborg blev i 2013 indsat som præst i Kronborgvejens Kirkecenter. Missionsforstander i Det Danske Missionsforbund, John Nielsen, t.h. foretog indsættelsen.

→ De byggede en ny kirke – brugte faktisk baptisternes kirke i Thisted en tid – og brugte tid på at definere sig selv.

»Nu har vi fået knækket kurven. Vi har mistet medlemmer siden de glade 70'ere, hvor vi var 110 medlemmer. Men nu er vi 90«, fortæller Bodil.

Ikke knækket koden

Roskilde Baptistkirke er større. Jan fortæller: »Vi har været 275 medlemmer i 20 år og kæmper for at sprænge den grænse. Ugentligt er der 450-500 mennesker, der har deres gang i vores kirke, heraf to gospelkor på hver ca. 150 medlemmer. Men vi har ikke knækket koden til at skabe et link til kirken for de mange, som blot har en løs tilknytning«.

I knapt tre år har menigheden arbejdet med en ny form for struktur efter i en årrække at have kørt med en mere statisk ledelse. Bl.a. var præsten blevet en fla-

skehals og havde alt for mange kasketter på. Nu er meget uddelegeret. Der er en ledelse på otte personer. De tre er den daglige ledelse: Præsten, menighedsrådets formand og næstformand. De mødes ca. hver 14. dag. Yderligere er fem valgt som koordinatore med ansvar for hver sit område: Gudstjenester og kultur, børn og unge, socialt engagement, fællesskab samt undervisning.

Bodil bliver inspireret: »Du siger valgt ... stiller man op til en bestemt opgave som koordinator?«

»Ja«, svarer Jan. »Og vi har fået unge til at stille op. De binder sig kun for to år. Gennemsnitsalderen i ledelsen er nu ca. 45 år«.

I Thisted var det på et tidspunkt svært at finde rådsmedlemmer, så man gik ned fra syv til fem. I dag er der igen syv – og alle nogen, der gerne vil.

Ledertype?

Hvilken type skal man være for at lede en menighed i forandring?

»Jeg ser ikke mig selv som særlig visionær«, siger Jan. »Jeg er mere entreprenør og kan få struktur på de ideer, som de andre får«.

Bodil siger: »Jeg er en rund person med en stor kontaktflade ind i menighe-

» Det, der driver dem begge, er ønsket om, at deres kirke skal gøre en forskel i deres by. «

Brandvæsnet på besøg ved Roskilde Baptistkirke.

» Vi har ikke knækket koden til at skabe et link til kirken for de mange, som blot har en løs tilknytning. «

den. Jeg er både apostel og hyrde – nok en god kombination, når vi skal etablere os et nyt sted og formulere en fælles vision«.

Sluttelig bliver Jan og Bodil enige om, at de ikke ville have problemer med at komme i hinandens kirker. Og Bodil lufter, at en studietur til Roskilde kunne være spændende.

Jan Johannsen, 50 år, leder i det private erhvervsliv, formand for Roskilde Baptistkirke.

Værdier i Roskilde Baptistkirke: Levende tro, stærkt fællesskab og lokalt engagement (social mission)

Bodil Fodgaard, 60 år, lærer, formand for Kronborgvejens Kirkecenter i Thisted, Missionsforbundet.

Værdier i Kronborgvejens Kirkecenter i Thisted: Guds nærvær, liv, ægthed, direkte budskab og engagement.

Valg af ledelse

At vælge medlemmer til menighedsråd er i dag desværre problematisk for mange menigheder.

Hvor det før var en ære at blive valgt, hører vi fra mange menigheder, at det kan være svært at finde tilstrækkelig med kandidater til denne vigtige arbejdsopgave. Her svarer tre forskellige menigheder på spørgsmålet: »Hvordan vælger I jeres ledelse?«

[☰] Erland Grarup,
Hans Madsen,
Ebbe Holm

[📷] Private

Brande menighed

Menighedsrådet består af seks personer, der hver er valgt for en periode på tre år. Mange sidder i to perioder. I slutningen af november udleveres en seddel til alle medlemmer med oplysning om, hvem der er på

» Før var det en ære at blive valgt. «

valg, og om disse ønsker genvalg. Sedlen afleveres til menighedsrådet i begyndelsen af det nye år med forslag til kandidater. De personer, der har fået mere end to stemmer, spørges, om de ønsker at stille op, og de får samtidig en orientering om, hvad det indebærer at sidde i et menighedsråd. Har man sagt ja, opstilles man til valg på menighedens årsmøde i marts.

Denne fremgangsmåde er valgt for at give den enkelte mulighed for at overveje, om han/hun føler Guds kald til tjenesten i menighedsrådet. Det er mange år siden, der har været kampvalg, men det har indtil nu ikke været noget problem at få de personer, der var brug for. Det tilstræbes, at menighedsrådet har en sammensætning, der afspejler menigheden – også aldersmæssigt.

Brovst menighed

Problemer med at finde kandidater til menighedsrådet gjorde, at menigheden i 2009 valgte at ændre radikalt på menighedens ledelse, så vi i stedet for et menighedsråd har en ledelse, der består af præsten og to medlemmer valgt af menighedsmødet. Herudover udpeger hver af menighedens arbejdsgrupper et medlem til menighedsledelsen. I 2009 var det børnearbejdet, kirkestyrelsen, madholdet, seniortræf og omsorgsgruppen. Medlemmerne vælges

som udgangspunkt for en toårig periode, der kan nedsættes til et år. Genvalg kan selvfølgelig finde sted. Menighedsledelsen konstituerer sig selv.

Den model har fungeret fornuftigt og godt. Der har været udskiftninger, men det har været muligt at finde afløsere. I 2013 er menigheden løbet ind i nogle problemer, idet nogle af arbejdsgrupperne har måttet melde fra, fordi det har været umuligt at finde nye til at træde ind i stedet for dem, der ønskede at udtræde eller holde pause.

Korskirken, Herlev

Resultatet af flere års anstrengende og et for ofte manglende samarbejde i halvdårlig stemning i menighedsrådet gav anledning til, at menigheden i 2000 gennemførte nye regler for valg af menighedsråd. Antallet af medlemmer blev reduceret til fire plus menighedens præst(er). På baggrund af en drøftelse på et menighedsmøde gennemføres nu hvert andet år en opstilling af kandidater til de ledige pladser. Hvert menighedsmedlem kan anbefale et antal personer, der svarer til de ledige pladser.

Valgkomiteen – der består af forhandlingsleder, præst, et rådsmedlem, som ikke er på valg, og en repræsentant fra menighedens organisationer – sammensætter herefter et forslag til menighedsråd, som sættes til afstemning i menigheden. Valg-

komiteens primære opgave er at finde frem til en sammensætning af menighedsrådet, som på bredest mulig vis repræsenterer menighedens sammensætning af organisationer, køn, erfaring og engagement. Og at pege på medlemmer, der har vist evne og vilje til at tage ansvar med respekt for de baptistiske principper.

Siden denne fremgangsmåde blev indført, har der været et stort flertal for valgkomiteens kandidater. Der har løbende været kritiske røster over for den manglende direkte afstemning på kandidaterne. Men der er fortsat stor opbakning til at fortsætte den vedtagne procedure. Ikke mindst fordi alle rådsmedlemmer valgt efter denne procedure har givet udtryk for stor glæde og megen velsignelse ved at sidde i et menighedsråd, der er udpeget og valgt efter disse regler.

Baptistkirken i Brovst.

Tjeneste og ledelse

At være leder i en menighed kan ikke sammenlignes med andre ›foreninger‹. Er vi en gruppe mennesker, der pga. missionsbefalingen' udfører en andens mission, eller er vi en flok, der vandrer og lærer sammen som disciple? Sådan lyder spørgsmålet fra Bethelkirken i Aalborg.

[≡] Klaus Munch
[🗨️] Niels Chr. Gjerrild

I menighedsrådet tænker vi, at vores opgave er en kombination af de to. Vi har en helt klar mission fra Jesus om at gå ud og gøre disciple. Vi er altså den eneste forening, hvis formål er at betjene alle andre end ›foreningens medlemmer‹.

Formålet er meget tydeligt, men vejen derhen er ikke tydelig. Livet som menighed handler om discipelskab, og i det liv handler det om at vandre sammen, at erfare livet med Gud og blive udrustet til at tjene i kærlighed.

Flad ledelse med ›topstyring‹

I Bethel er der en flad ledelsesstruktur, hvor vi konstant arbejder på at give mulighed for at udleve det kald og den tjeneste, som Gud har givet den enkelte. Det er vores opgave at sætte rammerne, opmuntre og styrke til udvikling af tjenester på en måde, så menighedens Herre sætter

kursen. Gud leder og styrer, og alt, hvad der sker i menigheden, skal gå i retning af, at mennesker bliver frelst, udrustet og sendt ud i verden. Det er ledelsens opgave at støtte det.

Frihed under ansvar er et nøglebegreb i Bethel. Der er både styrker og svagheder i en sådan struktur, og vi er i menighedsrådet udfordret ved at agere i denne struktur. Vi har i dag 32 enheder med eget ansvarsområde, og det kan være en svær størrelse at lede. Det kræver megen selvjustits hos den enkelte ansvarlige og en stor grad af struktureret dialog, hvis vi skal gå i samme retning.

Synlig og tydelig ledelse

›Hvem bestemmer egentlig i Bethel?‹ Udfordringen ligger i ›at råbe tydeligst – ikke højest!‹ Vi oplever en stor villighed til at lade sig lede; der er et tydeligt ønske om en ledelse, der tør gå foran og vise vejen. En af de store udfordringer, som vi står overfor i det kommende år, er at få vores

forskellige aktivitetsområder til at hænge bedre sammen i ›klumper‹, så vi også på den måde kan skabe tydelighed i ledelsen.

Vi skal sikre en dialog i menigheden, hvor tjenersind og ydmyghed er rammen for vores arbejde. Vi skal være gode til at lytte og give plads, så den enkelte må blomstre i sit liv med Gud.

Hvad vil vi?

Efter Chresten Eskildsen varslede sin forfremmelse til pensionist har vi brugt lang tid på at tale om menighedens fremtid. Vi startede med at tale om præsteprofil, men fandt det hurtigt mere aktuelt at tale om menighedsprofil. Hvad vil vi, og hvem kan hjælpe os med det?

Menighedsrådets rolle i den proces har været at lede samtalen, så alle kan komme

» Vi skal sikre en dialog i menigheden, hvor tjenersind og ydmyghed er rammen for vores arbejde. «

1) Mathæus-evangeliet, kap. 28, vers 19-20

på banen med drømme og visioner. Samtidig måtte vi som ledelse sætte ord på vores tanker om Bethels fremtid for sluttelig at få det hele til at hænge sammen i en ramme, hvor alle kan føle sig anerkendt og indlemmet.

Vi kom frem til, at vi vil arbejde ud fra discipelskab, fællesskab, tilbedelse, mission og tjeneste. Det betyder, at uanset hvor vi er i netværket af visionære tiltag, så skal det være gennemsyret af de fem formål. Som ledelse har vi meldt klart ud, at hvis

» Vi kom frem til, at vi vil arbejde ud fra discipelskab, fællesskab, tilbedelse, mission og tjeneste. «

ikke »aktiviteten« giver mening i forhold til at sprede budskabet om Jesus og udruste til tjeneste – så stop! Bed Gud give dig en ny vision og før den ud i livet baseret på menighedens formål.

Ledelse og bøn

Som menighedsråd har vi brug for at vandre i Guds nærhed og hente kraft og inspiration fra ham. Vi ved, at menighedens medlemmer beder for os, og at denne opbakning er livsnerven bag vores arbejde. Samtidig er det også vores opgave at bære menigheden frem for Gud i bøn og bede om hans nåde og velsignelse. Derfor mødes vi til bøn hver onsdag eftermiddag, og det har været til stor opmuntring og styrke for alle.

Fællesskab i bøn – i Hjørring og udover hele jorden

[≡] Torben Andersen

[📷] Flickr

Hjørring Baptistkirke finder vi det naturligt at være med i Evangelisk Alliances bedeuget den første hele uge hvert år. Årets tema var »*Hinanden*« med udgangspunkt i nogle af de mange hinanden-ord i Ny Testamente, fx *elsk hinanden*, *hav omsorg for hinanden*, *forman hinanden* og *tjen hinanden*.

Personligt fik jeg oplevelsen af at være den første frikirkemand på talerstolen i Indre Mission. Med stor opbakning var en gammel vedtagelse i kredsen om, at det skulle være en fra folkekirken, der talte, blevet ændret. Det var en god oplevelse.

Evangelisk Alliance har som opgave at inspirere til bøn for kirken og samfundet og til engagement i kristen verdensmission. I Danmark vurderes omkring 30.000 at have deltaget i bedeuget. I Hjørring deltog godt

275 deltagere, heraf en del gengangere. Mødeformen er rimelig traditionel med sang, tale og bøn, samt en stille gudstjeneste med skriftemål og forbøn ved alteret i en folkekirke.

Døbte

Hjørring

02.02.2014: *Andreas Birch Nielsen*, f. 07.12.1994.

Lyngby

05.01.2014: *Mathias Ellegaard Sørensen*, f. 13.04.1986.

Odense

05.01.2014: *Mike Søndergaard Petersen*, f. 05.05.1974.

Ringsted

05.01.2014: *Knud Stonor Werner* f. 03.01.1955.

Roskilde

19.01.2014: *Andreas Daugaard*, f. 25.10.1993.
19.01.2014: *Christoffer Lund Bækgaard*, f. 17.03.1998.

Optagede

Odense

05.01.2014: *Chantal Gouri Baka*, født 10.09.1973, døbt 10.10.1990 i Abidjan, Elfenbenskysten.

Svendborg

05.01.2014: *Sam Yong Thin Tuep*, født 07.06.1998 i Matupi, Chin State, Myanmar, døbt 15.08.2013 i Lillehammer, Norge.

Tølløse

02.02.2014: *Hanne Correll Christensen*, f. 12.04.1962. døbt 08.07.1962 i Folkekirken.

Døde

Holbæk

Rolf Rødvig, født 07.12.1954, døde 13.01.2014.

Holstebro

Arne Pedersen, født 16.03.1934, døbt i Holstebro 06.12.1987, døde 31.12.2013.

Korskirken

Alice Jonassen, født 03.02.1928, døbt i Elimforsamlingen, Kbh. 14.10.1942, døde 28.12.2013.
Signe Gunvald, født 19.01.1914, døbt i Østhimmerland 01.07.1934, døde 03.01.2014.

Lyngby

Torben Ernst Füssel, født 16.10.1943, døbt i Kristuskirken, Kbh. 21.04.1957, døde 21.12.2013.

Litten Nancy Nicolajsen, født 10.07.1939, døbt i First Baptist, Passaic, USA 15.12.1963, døde 26.12.2013.

Inger Marie Skriver, født 04.06.1925, døbt i Kristuskirken, Kbh. 18.10.1942, døde 28.12.2013.
Ernst Borges, født 25.03.1921, døbt i Kristuskirken, Kbh. 10.10.1937, døde 20.01.2014.

Nørresundby

Vinni Madsen, født 04.09.1914, døbt i Nørresundby 16.01.1994, døde 09.01.2014.

Sindal

Preben Bredahl Jensen, født 24.08.1936, døbt i Mosbjerg 13.08.1967, døde 30.01.2014.
Anni Lundgren Nedergaard, født 15.10.1942, døbt i Mosbjerg 21.06.1974, døde 01.02.2014.

Tølløse

Lene Møller Nielsen, født 22.12.1948, døbt i Lyngby 04.10.1964, døde 21.01.2014.
Ella Vogensen, født 10.04.1920, døbt i Eskildstrup 14.04.1940, døde 02.02.2014.

Vodskov

Grethe Nørgaard, født 18.05.1931, døbt i Hals 21.04.1946, døde 07.02.2014.

En gudstjeneste er noget ganske andet end hverdagens underholdning eller information. Uvant og fremmedartet for mange. Derfor bringer vi en artikelserie om nogle af gudstjenestens enkelte dele:

Lovprisning | Tilbedelse | Bekendelse | Ordet og ordene | Forbøn | Velsignelse | **Sammenhæng**

I gudstjenesten er der både en ydre og en indre sammenhæng

[≡] Søren P. Grarup

[✎] Ole Steen Pedersen

Der var meget mere, vi kunne tage op i denne artikelserie, men vi runder af med et overordnet emne: Gudstjenestens ydre og indre sammenhæng.

Vi kommer med alt, hvad vores hverdag rummer. Med alt det træder vi ind for Gud for at sige tak, læsse af, finde vejledning og styrke, for så at gå ud i hverdagen – ud i den tjeneste, Gud sender os ud til. Det er gudstjenestens ydre sammenhæng.

Den indre sammenhæng består i, at hvert led – hver salme, bøn, skriftlæsning, hvert talt ord, hver handling – har betydning, står for pålydende og føjer sig naturligt til de andre led i gudstjenesten. En salme eller en handling, der skal forklares med snak fra gudstjenestelederen, bliver et svagt led i gudstjenesten, og i værste fald

kan en gudstjenesteleder snakke gudstjenesten ihjel.

Gudstjenesten er et møde

Alt, hvad der sker i gudstjenesten, er et møde. Menigheden – lemmerne på Kristus' legeme¹ – mødes for sammen at møde legemets hoved, Kristus. Vi træder ind for den treenige Gud, og alt i gudstjenesten bliver en samtale mellem Ham og menigheden.

Det sker, at disse sammenhænge sløres – fx hvis lederen falder for fristelsen til at ville underholde eller brillere, eller hvis menigheden med en kritisk analyserende holdning bedømmer de medvirkendes »præstationer«. Så flyttes fokus fra mødet mellem Gud og mennesker til ligegyldige eller ligefrem skadelige ting, nemlig vores trang til at rangordne os over for hinanden.

De medvirkende skal lede menigheden

ind for Guds ansigt. Deres fornemste opgave er selv at træde til side og lade Gud komme til. Menighedens må lade sig lede og ikke hænge fast i stave- eller fodfejl.

Er sammenhængen intakt, kan liturgien være storslået eller enkel, musikken kunstnerisk eller amatøragtig, prædikenen ekvilibristisk eller famlende. Vi går fra gudstjeneste med en vished om at have mødt den Gud, der vil være med os i hverdagen indtil verdens ende.

1) 1. Korintherbrev, kap. 12, vers 27

Politiker-lede

Befolkningens tiltro til politikerne er i frit fald. Mange kæder det sammen med de utallige personsager, som igen og igen dominerer i medierne. Men hvor kommer politikerleden egentligt fra? Hvilken betydning har den? Og gør de kristne politikere en forskel? Det svarer lektor i statskundskab ved Aalborg Universitet, **Johannes Andersen**, på i denne artikel.

[≡] Malene Broholm Staal

[📷] Private og Flickr

Løftebrud, dyre vaner og halve sandheder. Gennem de senere år er beskyldningerne fløjet gennem luften med kurs mod politikerne, og med jævne mellemrum har det ført til, at både ministre og politikere har måttet forlade jobbet før tid. Samtidig er andelen af danskere, der har meget eller ret stor tillid til de folkevalgte, styrt dykket, så den nu kun udgør 36 % af danskerne. Det viser en ny undersøgelse foretaget af A&B Analyse for Altinget.dk.

Men det er ikke et nyt fænomen, at befolkningen er træt af politikerne, forklarer

lektor i statskundskab ved Aalborg Universitet, Johannes Andersen:

»Politikerleden er blevet mere udbredt, og vi kan se, at den har været i vækst inden for de sidste tre år. Men selvom den igen er på et højt niveau, er den ikke på niveau med den politikerlede, vi så i 70'erne og 80'erne«.

Kristne politikere

Til spørgsmålet om, hvorvidt de kristne politikere i højere grad har formået at vinde befolkningens tillid, forholder Johannes Andersen sig skeptisk:

»Vi har en politisk tradition i Danmark, hvor det religiøse element ikke spiller ind, som det eksempelvis gør i Tyskland, hvor

de har et fremtrædende kristendemokratiske parti. Og selvom fx Kristeligt Folkeparti blev valgt ind i Folketinget i 1970, lykkedes det aldrig rigtigt for dem at gøre deres indflydelse gældende«.

Den historiske kontekst spiller ind

Flere politikere og eksperter kæder den stigende mistillid sammen med de forskellige personsager, der har præget det politiske univers gennem den senere tid. Men Johannes Andersen mener, at selvom

» Så vokser mistilliden. «

» Det er problematisk, hvis politikerne opfører sig, som om de kan holde, hvad de lover. «

det er nærliggende at tro, at sagerne om dyre flybilletter, pludselige partiskift og prioritering af ferierejser frem for møder gør udslaget, så skal hovedårsagen findes et andet sted. Han peger på den historiske situation, vi befinder os i:

»Den manglende tillid falder sammen med den økonomiske krise og vælgernes vurdering af, hvordan politikerne vælger at løse den. Selvom der gennem de sidste 10-15 år har været en frustration i befolkningen over brugen af spin i det politiske univers, er det den økonomiske krise, der har fremprovokeret politikerleden i den grad, som vi ser det i dag«.

Selvom der også tales meget om løftebrud, tror Johannes Andersen ikke, at

forestillingen om kontraktpolitik spiller så stor en rolle for politikerleden. Ifølge lektoren ved befolkningen godt, at politikerne ikke kan holde, hvad de lover, fordi forudsætningerne ændrer sig. Men det er problematisk, hvis politikerne opfører sig, som om de kan holde, hvad de lover. For så vokser mistilliden.

Afstand mellem politikere og befolkning

Politikerleden har problematiske konsekvenser. En af dem er, at diskussion af det politiske indhold ikke bliver særlig udbredt. I stedet kommer diskussionen til at handle om formen, og kritikken lyder derfor ofte fra befolkningen, at det er for dårligt, at politikerne gør, som de gør.

Brok bliver danskernes foretrukne måde at tale om politik på. Det skal også ses som et modsvar på, at den politiske kultur er blevet mere akademisk:

»At være politisk kandidat har ændret sig, og et kandidatur afhænger i dag i høj grad af en længerevarende uddannelse. Det har skabt en sproglig afstand til befolkningen, fordi det bliver de veltalende politikere, der definerer betingelserne for dialogen. Befolkningen laver derfor en alternativ måde at tale om politik på, hvor man brokker sig, og hvor tonen er mere grov«, forklarer Johannes Andersen og afslutter:

»Akademisering, spin og kommentatorer hænger tæt sammen med politikerleden«.

Den ultimative menighedsledelse

» Evangeliet skal have ben at gå på, og de ben skal helst gå i samme retning. «

Vi er alle ledere, men nogle er ledere end andre. Dette nymodens ordsprog kan somme tider passe på en baptistmenighed.

[≡] Søren P. Grarup

[📷] Kristian Kiel

Menighedsledelse er ofte en vanskelig sag. Paulus kalder menigheden Kristus' legeme. Vi er legemets lemmer. Kristus er hovedet – lederen. Det er et ån-

deligt billede på menigheden, men ganske reelt og forhåbentlig konkret.

Det er vanskeligt – konkret!

For hvordan får en åndelig virkelighed troværdigt konkret udtryk? At lede en menighed er altså at formidle Kristus-tanker, Kristus-liv

og Kristus-tjeneste ud til alle kroppens (med) lemmer og ud i alle menighedens gøremål. Hvordan ledes en menighed, når teologien skal blive jordnær praksis?

Hvorfor klamrer vi os til demokratiet?

Andre kirkesamfund klarer det på anden vis, men baptister vælger selv en menighedsledelse. Det ligger dybt i det menneskesyn og bibelsyn og den deraf følgende menighedsforståelse, som fra reformationen via 1800-tallets vækkelse formede baptismen både herhjemme og ude i verden.

En fuldstændig uddybning vil sluge for megen spalteplass, men kort kan det siges sådan: Ved Helligånden er der fri og direkte kommunikation mellem hvert troende menneske og Gud. Mellemænd findes ikke. Derfor må alle i menigheden tage ansvar og del i at give evangeliet ben at gå på i menighedens konkrete fælles liv – også når det drejer sig om strukturen og ledelsen af menigheden.

Vi vælger således en ledelse, netop fordi evangeliet skal have ben at gå på, og de ben skal helst gå i samme retning.

Har vi nu valgt de rette ledere?

Oftentimes – når menigheden oplever skrumpetider, når der sker for lidt, når fællesskabet er for løst, når glæden bliver for tør og rutinerne for fastlåste – så dukker den tanke op, om vi nu har valgt de rigtige til at lede

menigheden. Eller man giver sig til at råbe på stærkt lederskab – efter en eller anden model, der kendes fra erhvervslivet eller fra politik. Og så er man godt i gang med at rangere Kristus ud på et sidespor.

Eller der dukker nogle ledende skikkelser op i menighedens kulisser. Måske har de været der hele tiden, men nu træder de i karakter. De er ikke valgte ledere, men de forstår at trække i trådene. Deres tilgang til trådtrækkeriet kan være forskellig. Det kan være menighedens »rige onkel«, som i det stille altid har haft det sidste ord, for det var jo ham, der havde pengene. Det kan være den gamle høvding, som ingen vover at sige imod. Eller det kan være en, der som svar på åndeligt dødvande, kommer med et profetisk ord eller et »kundskabsord«, og hvem kan gøre indsigelse mod det?

Skrøbeligt menighedsdemokrati

Det sker ikke så sjældent, at vort højt be-sungne menighedsdemokrati bliver skrø-

»» *Det er altid menighedens ansvar at være vågen og sige til og fra.* ««

beligt og løbes over ende af enkeltpersoner eller grupper, der ikke kan forvalte deres talenter eller nådegaver med den ydmyghed, der kendetegner sandt Kristus-liv. Lige straks kan det puste liv i menigheden – eller rettere skabe røre i andedammen. Men på sigt er det begyndelsen på enden. For det åbner for den selvhævdelse og det rethaveri, som altid sætter mennesker øverst – dér, hvor hovedet skulle være.

Hverken menneskelige evner eller nådegaver skal ringeagtes, men i menighedens fællesskab og tjeneste skal de forvaltes med Kristus' sindelag og kærlighed – ellers er de intet værd, i værste fald destruktive. Det er altid menighedens ansvar at være vågen og sige til og fra.

Ja, det er de rigtige

Også selv om de ikke er åndelige eller organisatoriske supermænd. Hvis vi ikke tør tro på, at menigheden i sine valg og Kristus som menighedens hoved så at sige taler i munden på hinanden, så kan vi lige så godt holde op med at være menighed.

At vælge, at lade sig vælge og at være menighedsledelse kræver stor lydhørhed og ydmyghed. For øvrigt er den ultimative menighedsledelse ikke det, der foregår på menighedsrådsmøderne. Det er den forkyndelse af Kristi kærlighed, der lyder hver søndag.

»Hvad kan vi lære af historien – når vi ser fremad?«
Redaktionen har i anledning af 175 års jubilæet bedt Bent Hylleberg om at skrive en artikel til hvert nummer af baptist.dk i 2014. Her kommer den ANDEN udfordring til os.

Om mission – igen ...

Der er tale om et sammenstød mellem to kirkekulturer. Så enkelt kan det siges, når det igen diskuteres, om vi her til lands kan bruge ord som ›mission‹ og ›omvendelse‹. Men hvad er det, der støder sammen?

I debatten mellem indvandrerpræst Masoud Fourouzandeh og biskop Kjeld Holm udtalte den sidste: ›Jeg anerkender ikke ordet omvendelse‹ og ›mission er ikke et begreb, jeg bruger‹. De to navne – det fremmede og det danske – antyder, hvori sammenstødet består. Kjeld Holm tænker ud fra en europæisk kulturkristendom, hvor mission hører hjemme ›derude‹. I folkekirkens regi ›herhjemme‹ døber man (alle), oplyser og underviser, men mission og omvendelse er ikke folkekirkens opgave. Den slags hører hjemme i de danske missionselskabers virke og foregår udenlands.

Kirke i mission

Heroverfor står en tankegang, hvor der ikke tænkes ›kirke og mission‹, men med en lille sproglig nuance, der forandrer hele perspektivet – ›kirke i mission‹. Det perspektiv har præget al nyere missionsteologi. Og

det er en selvfølge hos enhver kristen, der kommer hertil fra en global verden, hvor den europæiske kulturkristendom aldrig vandt frem. Derude er kirken ikke ét med kulturen, men den udgør ›et særligt folk‹ i det nationale folk. Kirke bliver til som ›en ny kultur‹ – skabt af evangeliet om Guds rige – i et ikke-kristent samfund. Kirken er derfor sendt til folket – den er ›i mission‹. Og når evangeliet høres og tros, skifter folk sind og handlemønstre: ›Omvendelse‹ bliver synlig.

Som baptister tænker vi ikke ud fra kulturkristendom. Derfor har vi ikke haft problemer med at bruge de bibelske begreber ›omvendelse‹ og ›mission‹. Og vi skabte heller ikke et ›missionselskab‹, der skulle drive vores mission. Vi hævdede den oprindelige bibelske tanke, at menigheden er ›kaldt ud‹ af kulturen for at blive ›sendt‹ med et budskab – både tilbage til folket og ud til alle folkeslag.

Hvad skal vi prioritere?

Når danske baptister efter 1839 drøftede, hvordan deres ›mission‹ skulle formes, satte de ikke kirke og mission op imod i hinanden. De diskuterede, hvordan deres få midler skulle prioriteres. Allerede i 1849 ville én give én krone ›til Hedningerne, hver Gang han havde to‹. En anden ville bruge alt herhjemme, når de måtte vælge mellem ›Navnekristne, Jøder eller Hedninger‹. Der var nemlig rigeligt at gøre blandt førstnævnte! Men inden længe fik ›Hedningemission‹ langt større bidrag end ›Hjemmemission‹. Indtil 1928, da vi fik egen ›Ydremission‹ i Burundi, blev bidragene sendt via American Baptist Foreign Mission Society.

»» Kjeld Holm trækker på sigt det korteste strå! ««

Missionærer – hjemme og ude

Sprogbrugen hos vore mødre og fædre afspejler den samme forståelse af mission. Når de talte om »missionærer«, skelnede de mellem dem, der virkede her – »Nylandsmissionærer« – og dem, der virkede »oversøisk«. Den første af de sidst nævnte blev Emanuel Broholm, der fra 1888 virkede i det indre Congo, hvor han sammen med andre oprettede en »missionsstation«. Efter tre år døde han 33 år gammel, idet han var blandt den 1/3 af missionærerne, der bukkede under for tropesygdomme. Efter

1928 har vi de fleste år haft missionærer i Burundi og fra 1939 i Rwanda. Siden 1960 har vi samarbejdet med de nationale kirker, der blev stiftet forud for landenes selvstændighed.

Et nyt landskab

Allerede i 1904(!) skrev vores daværende leder, P. Olsen, om kirkernes mission: »Er det Historien, der er ved at gentage sig? Er Europa lig det gamle Romerrige ved at blive gammelt og træt, medens Østen bereder sig til at tage Magten og føre Udviklingen videre?«

Verden forandrer sig ikke lige pludselig, men 110 år senere er det gået i P. Olsens retning. Kristne fra syd og øst kommer nu til os kulturkristne. De forstår os knapt nok, når vi diskuterer »mission« i vores efterkristne del af verden. Vi har brug for deres partnerskab. Ikke mindst, fordi Kjeld Holm på sigt trækker det korteste strå! Men vi gør klogt i at pulje alles indsigt – både om livsoplysning og omvendelse – for at komme på sporet af fremtidens kirke hos os.

Emanuel Broholms tegning fra 1890 af missionsstationen i Congo. I midten ses hans eget telt. Meget er sket siden da, når det gælder mission og missionsteologi. Her ses den danske oversættelse af det nye dokument fra Kirkernes Verdensråd om »Mission og evangelisering i ændrede landskaber«, se mere på www.dmr.org

Jeg troede aldrig, jeg skulle besøge Chin

For 10 år siden modtog jeg de første burmesiske flygtninge på Bornholm. Jeg har fulgt dem siden da. De er som en del af familien. Men jeg troede aldrig, at jeg skulle besøge Chin-staten i Myanmar. Men det skete i december 2013. Meget officielt endda! Og nu er vi sammen om at støtte de fattige, der er blevet tilbage i Chin.

Lone Møller-Hansen og Signe Leth var i Myanmar til 200 års jubilæet for de første kristne missionærer. 40-50.000 baptister

deltog i festen.

Lone underskrev en samarbejdsaftale med Myanmar Baptist Convention, som bl.a.

sætter BaptistKirken i stand til at søge eksterne midler til projekter fremover.

Vi samarbejder nu med Folkekirken's Nødhjælp, der forvalter 35 mio. kr. i Myanmar

i 2014.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Lone Møller-Hansen, Signe Leth og Jørgen Thomsen

Det, der først slog mig, da jeg kørte ind i Chin-staten i Myanmar, var bjergene. Stejle bjergsider på op til 2500 m. Og ingen broer. Vejene snor sig langs bjergsiden ca. to km oppe. Skal man fra det ene bjerg over på det næste, skal man ned i dalen, over floden og op i hårnålesving til to km's højde igen og videre langs den næste bjergskråning. Ofte en kæmpe omvej. Det tager meget lang tid. Vi kunne køre 30-40 km i timen på det, der altså er hovedvejen. Ikke noget under, at mange chin'er ikke har

været i en anden del af Chin, og at de 40-50 sprog i Chin er blevet bevaret.

Koldt og farligt

Det næste, der kom bag på mig, var kulden.

I december er der 2-5 graders »varme«.

Husene er ikke isolerede. De huse, vi så, var af træ, bygget på pæle. Fordi der er så

stejlt, og byerne er bygget langs vejen,

virker det ret farligt, at børnene leger lige

udenfor husene. Der er afstand mellem hus

og vej. Dørtærsklen til huset var måske en

meter bredt, og træder man ved siden af,

kan man altså falde langt ned. Nede i dalen

ligger der flere landsbyer, men der er kun

stier derned.

Chin er fattigst

Chin er det fattigste område i Myanmar.

73 % lever under fattigdomsgrænsen. Der

er ingen uddannelsesinstitutioner, bortset

fra nogle teologiske seminarier. Over 90 %

Udsigten over Falam i det nordlige Chin fra baptisternes teologiske seminarium.

er kristne i Chin. En gruppe planlægger et universitet i regionen.

Jeg mødte landbrugsministeren, som fortalte, at deres største udfordring er at skaffe mad nok til alle. Derfor vil de lave terrasser på bjergsiderne, så de kan dyrke

Lone Møller-Hansen sammen med præsterparret fra Hakha First Baptist Church.

mere rationelt og sørge for kunstvanding, når det ikke regner. De vil også plante bl.a. æbletræer, der kan leve i kulden.

De to landsbyer, vi besøgte, fortalte om deres udfordringer. Det ene sted sulter de tre måneder om året, fordi høsten ikke rækker længere. Og de mangler vand tre måneder efter regntiden. Det andet sted er det rotter, som spiser både sæden og maden, når den er høstet. Begge dele er lige katastrofale.

Katastroforebyggelse

Vi var seks deltagere på denne tur til Chin: Signe Leth fra BaptistKirkens Internatio-

Signe Leth fra BaptistKirken, Allan Duelund og Nay Moo fra Folkekirkens Nødhjælp i Myanmar.

nale Missionsudvalg, tre fra Folkekirkens Nødhjælp og en fra Myanmar Baptist Convention (MBC) – og mig. Formålet med rejsen var at se på det nye projekt, som BaptistKirken har indgået aftale om med de to nævnte samarbejdspartnere. MBC er en kæmpe organisation med 1,5 mio medlemmer fordelt på 18 distrikter (Conventions), hvoraf to er i Chin. MBC har spurgt i Chin, hvad deres behov er. Ud fra deres ønsker har et udvalg i Danmark bestående af de forskellige burmesiske grupper og BaptistKirken valgt projektet med katastroforebyggelse.

Nu er vi i gang

18 landsbyer i Chin deltager i projektet. De får uddannet lokale folk, der kan tage hånd om deres landsby, hvis katastrofen indtræffer. De, der skal ud og undervise i landsbyerne, er ansat og under uddannelse. Projektet er altså i gang. Vi håber senere i år at sende et par unge mennesker til Myanmar – og Chin – for at dokumentere, hvordan projektet modtages ude i landsbyerne.

Besøget i Chin overbeviste mig om, at det er et godt projekt, vi har gang i. Vores mål er at indsamle 375.000 kr. over tre år. De første 100.000 kr. er sendt af sted. Og halvdelen af jubilæumsindsamlingen går også til projekterne i Myanmar. Vi skal nok nå det! Med jeres hjælp!

Læs om projektet i *baptist.dk* nr. 3, 2013

